

הקדמת ספר הזוהר

רבי חזקיה (נ"א רבי אלעזר) פתח, כתיב, (שיר השירים ב)
 בשושנה בין החוחים. מאן שושנה, דא כנסת
 ישראל. (בגין דאית שושנה ואית שושנה), מה שושנה דאיהי בין
 החוחים אית בה סומק ותור, אוף כנסת ישראל אית
 בה דין ורחמי. מה שושנה אית בה תליסר עליון,
 אוף כנסת ישראל אית בה תליסר מכולן דרחמי
 דסחרין לה מכל סטרהא. אוף אלהים דהכא
 משעתא דאדבר אפיק תליסר תיבון לסחרא לכנסת
 ישראל ולנטרא לה.

ולבתר אדבר זמנא אחרא. אמאי אדבר זמנא
 אחרא. בגין לאפקא חמש עליון תקיפין
 דסחרין לשושנה. ואנון חמש אקרון ישועות. ואנון
 חמש תרעין. ועל רזא דא כתיב (תהלים קטז) כום ישועות
 אשא דא כום של ברכה. כום של ברכה אצטריך

לשון הקודש

של כאן, משעה שזכר, הוציא שלש
 עשרה תבות להקיף את כנסת ישראל
 ולשמר אותה.

ואחר כך נזכר פעם אחרת. למה נזכר
 בפעם אחרת? כדי להוציא חמשה עלים
 חזקים שסובבים את השושנה. ואותם
 החמשה נקראים ישועות, והם חמשהו
 חמשים שערים. ועל זה הסוד כתוב (תהלים
 קטז) כום ישועות אשא, זו כום של ברכה.

רבי חזקיה (נ"א רבי אלעזר) פתח, כתיב (שיר
 השירים ב) בשושנה בין החוחים. מי
 השושנה? זו כנסת ישראל ומשום שיש
 שושנה ויש שושנה. מה השושנה שהיא בין
 החוחים יש בה אדם ולבן - אף כנסת
 ישראל יש בה דין ורחמים. מה שושנה
 יש בה שלשה עשר עלים - אף בכנסת
 ישראל יש שלש עשרה מדות רחמים
 שמקיפות אותה מכל צדדיה. אף אלהים

לְמַהוּי עַל חֲמִשׁ אֶצְבְּעָאן וְלֹא יִתִּיר. כְּגוֹנָא דְשׁוֹשְׁנָה
 דִּיתְבָּא עַל חֲמִשׁ עָלִין תְּקִיפִין דְּוִגְמָא דְחֲמִשׁ
 אֶצְבְּעָאן. וְשׁוֹשְׁנָה דָּא אִיהִי כּוֹס שֶׁל בְּרָכָה. מֵאֱלֹהִים
 תְּנִינָא עַד אֱלֹהִים תְּלִיתָאָה חֲמִשׁ תִּיבִין. מִכָּאן
 וְלִהְלָאָה אֹר דְּאֵתְבְּרִי וְאֵתְנַגִּיז וְאֵתְכַלִּיל בְּבְרִית הַהוּא
 דְּעָאֵל בְּשׁוֹשְׁנָה (ס"א דא) וְאֶפִּיק בַּה זְרַעָא. וְדָא אֶקְרִי
 עֵץ עוֹשֶׂה פְרִי אֲשֶׁר זָרְעוּ בּוֹ. וְהַהוּא זָרַע קִיּוּמָא
 בְּאוֹת בְּרִית מִמֶּשׁ. וְכִמְה דְּדִיוֹקְנָא דְבְרִית אֲזִדְרַע
 בְּאַרְבְּעִין וְתָרִין זְוִגִין הַהוּא (נ"א דההוא) זְרַעָא, כִּד
 אֲזִדְרַע שְׂמָא גְלִיפָא מִפְּרִשׁ בְּאַרְבְּעִין וְתָרִין אֲתָוּן
 דְּעוֹבְדָא דְבְּרֵאשִׁית.

**בְּרֵאשִׁית, רַבִּי שְׁמַעוֹן פֶּתַח (שִׁיר הַשִּׁירִים ב) הַנְּצַנִּים נִרְאוּ
 בְּאָרֶץ. הַנְּצַנִּים, דָּא עוֹבְדָא דְבְּרֵאשִׁית,
 נִרְאוּ בְּאָרֶץ אִימָתִי, בְּיּוֹם הַשְּׁלִישִׁי, דְּכִתִּיב וַתּוֹצֵא**

לשון הקודש

זָרַע, וְזֶה נִקְרָא עֵץ עוֹשֶׂה פְרִי אֲשֶׁר זָרְעוּ
 בּוֹ. וְאוֹתוֹ הַזָּרַע קִיּוּם בְּאוֹת הַבְּרִית מִמֶּשׁ.
 וְכִמוֹ שְׂדֵמוֹת הַבְּרִית נִזְרַע בְּאַרְבְּעִים
 וּשְׁנַיִם זְוִגִים וְשֶׁל אוֹתוֹ הַזָּרַע הַהוּא, כִּד
 נִזְרַע הַשֵּׁם הַחֲקוּק מִפְּרִשׁ בְּאַרְבְּעִים
 וּשְׁתַּיִם אוֹתוֹת שֶׁל מַעֲשֵׂה בְּרֵאשִׁית.
בְּרֵאשִׁית. רַבִּי שְׁמַעוֹן פֶּתַח, (שִׁיר א
 הַנְּצַנִּים נִרְאוּ בְּאָרֶץ. הַנְּצַנִּים – זֶה מַעֲשֵׂה

הַכּוֹס שֶׁל בְּרָכָה צְרִיכָה לְהִיּוֹת עַל חֲמִשׁ
 אֶצְבְּעוֹת וְלֹא יוֹתֵר, כְּמוֹ שֶׁהַשׁוֹשְׁנָה
 שִׁיוֹשְׁבֵת עַל חֲמִשָּׁה עָלִים חֲזָקִים בְּדִגְמָא
 שֶׁל חֲמִשׁ אֶצְבְּעוֹת. וְהַשׁוֹשְׁנָה הַזֶּה הִיא
 כּוֹס שֶׁל בְּרָכָה. מִ"אֱלֹהִים" הַשְּׁנִי עַד
 "אֱלֹהִים" הַשְּׁלִישִׁי – חֲמִשׁ תְּבוּת. מִכָּאן
 וְלִהְלָאָה הָאוֹר שְׁנַבְרָא וְנִגְנִזוּ וְנִכְלָל בְּבְרִית
 הַהוּא שְׁנַכְנַם בְּשׁוֹשְׁנָה (ס"א ז) וְהוֹצִיא בַּה

הָאָרֶץ כְּדִין נִרְאוּ בְּאֶרֶץ. עַת הַזְמִיר הַגִּיעַ, דָּא יוֹם
 רְבִיעֵי דְהַוָּה בֵּיה זְמִיר עָרִיצִים, מְאֵרֵת חָסֵר. וְקוֹל
 הַתּוֹר, דָּא יוֹם חַמִּישֵׁי, דְכְתִיב יִשְׂרָעוּ הַמִּים וְגו'
 לְמַעַבְד תּוֹלְדוֹת. נִשְׁמַע, דָּא יוֹם שְׁשִׁי דְכְתִיב נַעֲשֶׂה
 אָדָם. דְהַוָּה עֲתִיד לְמַקְדָם עֲשִׂיהָ לְשִׁמְיעָה, דְכְתִיב
 הֲכֵא נַעֲשֶׂה אָדָם, וְכְתִיב הָתָם נַעֲשֶׂה וְנִשְׁמַע.
 בְּאֶרְצֵנוּ, דָּא יוֹם שֶׁבַת דְאִיהוּ דוֹגְמַת אֶרֶץ הַחַיִּים.

(שהוא עולם הבא. עולם הנשמות עולם הנחמות).

(נ"א דְבַר אַחַר) הַנְּצָנִים אֵלֶיךָ אֲנִי אֲבָהֵךָ דְעָאֵלוּ בְּמַחְשָׁבָה
 וְעָאֵלוּ בְּעֵלְמָא דְאֵתִי וְאֵתְגַנְיִזוּ תַּמָּן. וְמִתַּמָּן נִפְקוּ
 בְּגַנְיִזוּ וְאֵטְמִירוּ גו' (נ"א בְּהוּ) נְבִיאֵי קְשׁוּמֵי. אֵתִילִיד יוֹסֵף
 וְאֵטְמִירוּ בֵּיה, עָאֵל יוֹסֵף בְּאֶרְעָא קְדִישָׁא וְנִצִּיב לוֹן
 תַּמָּן, וְכְדִין נִרְאוּ בְּאֶרֶץ וְאֵתְגַלּוּ תַּמָּן. וְאֵימַתִּי אֵתְחַזֵּון.

לשון הקודש

בְּאֶרְצֵנוּ - זֶה יוֹם הַשֶּׁבֶת, שֶׁהוּא דְגַמַּת
 אֶרֶץ הַחַיִּים (שֶׁהוּא עוֹלָם הַבָּא, עוֹלָם הַנְּשָׁמוֹת,
 עוֹלָם הַנְּחֻמוֹת).

וְנ"א דְבַר אַחַר הַנְּצָנִים - אֵלוּ הֵם הָאֲבוֹת
 שֶׁנִּכְנְסוּ בְּמַחְשָׁבָה וְנִכְנְסוּ לְעוֹלָם הַבָּא
 וְנִגְנְזוּ שָׁם, וּמִשָּׁם יֵצְאוּ בְּגַנְיִזוֹת וְנִסְתְּרוּ
 בְּתוֹךְ נְבִיאֵי הָאֱמֶת. גּוֹלֵד יוֹסֵף וְנִמְטְמוּ
 בוֹ. נִכְנַס יוֹסֵף לְאֶרֶץ הַקְּדוּשָׁה וְנִצִּיב
 אוֹתָם שָׁם, וְאֵן נִרְאוּ בְּאֶרֶץ וְנִגְלּוּ שָׁם.
 וּמִתִּי הֵם נִרְאוּ? בְּשָׂעָה שֶׁהִתְגַּלְתָּהּ

בְּרֵאשִׁית. מִתִּי נִרְאוּ בְּאֶרֶץ? בַּיּוֹם
 הַשְּׁלִישִׁי, שְׁכַתוֹב וְתוֹצֵא הָאֶרֶץ, אֵן נִרְאוּ
 בְּאֶרֶץ. עַת הַזְמִיר הַגִּיעַ - זֶה הַיּוֹם
 הַרְבִּיעִי שֶׁהָיָה בוֹ זְמִיר עָרִיצִים, מְאֵרֵת
 חָסֵר. וְקוֹל הַתּוֹר - זֶה הַיּוֹם הַחֲמִישִׁי,
 שְׁכַתוֹב יִשְׂרָעוּ הַמִּים וְגו', לַעֲשׂוֹת
 תּוֹלְדוֹת. נִשְׁמַע - זֶה הַיּוֹם הַשְּׁשִׁי,
 שְׁכַתוֹב נַעֲשֶׂה אָדָם, שֶׁהָיָה עֲתִיד
 לְהַקְדִּים עֲשִׂיהָ לְשִׁמְיעָה, שְׁכַתוֹב כֵּאֵן
 נַעֲשֶׂה אָדָם, וְכְתוֹב שָׁם נַעֲשֶׂה וְנִשְׁמַע.

בְּשַׁעֲתָא דְאַתְגְּלִי קִשְׁתּוֹ בְּעֵלְמָא. דְּהָא בְּשַׁעֲתָא דְקִשְׁתּוֹ
 אֲתַתְּוִי כְּדִין אֲתַנְּלִין אֲנֹן, וּבְהֵיָא שַׁעֲתָא עֵת הַזְּמִיר
 הַגִּיעַ עֵדָן לְקַצֵּץ חֵיבִין מֵעֵלְמָא. אֲמַאי אֲשַׁתְּזִיבוּ, בְּגִין
 דְּהַנְּצָנִים נִרְאוּ בְּאַרְץ, וְאַלְמָלָא דְנִרְאוּ לָא אֲשַׁתְּאַרְוִין
 בְּעֵלְמָא, וְעֵלְמָא לָא אֲתַקִּים.

וּמָאן מְקִיִּים עֵלְמָא וְנָרִים לְאַבְהֵן דְּאַתְנְלִין, קַל
 יְנוּקֵי דְלַעָאן בְּאַרְיָתָא, וּבְגִין אֲנֹן רַבִּין
 דְּעֵלְמָא, עֵלְמָא אֲשַׁתְּזִיב. לְקַבְּלִיהוֹן, (שיר השירים א) תּוֹרֵי
 זְהָב נַעֲשֶׂה לָךְ, אֵלִין אֲנֹן יְנוּקֵי רַבִּין עוֹלָמִין דְּכַתִּיב,
 (שמות כ"ה) וְעָשִׂיתָ שְׁנַיִם פְּרוּכִים זְהָב.

בְּרֵאשִׁית רַבִּי אֶלְעָזָר פֶּתַח (ישעיה מ) שְׂאוּ מְרוֹם
 עֵינֵיכֶם וּרְאוּ מִי בָרָא אֱלֹהֵי. שְׂאוּ מְרוֹם
 עֵינֵיכֶם לְאֵן אֶתֶר, לְאַתֶּר דְּכָל עֵינִין תְּלִיאֵן לִיהֵ.
 וּמָאן אִיהוּ, פֶּתַח עֵינִים. וְתַמָּן תַּנְּדַעוּן דְּהָאֵי סְתִים

לשון הקודש

בתורה. ובגלל אותם התינוקות של
 העולם, העולם נצל. כנגדם (שיר א) תורי
 זהב נעשה לך, אלו הם תינוקות ילדים
 עלמים, שכתוב (שמות כה) ועשית שנים
 פרכים זהב.

בראשית. רבי אלעזר פתח, (ישעיה מ)
 שאו מרום עיניכם וראו מי ברא אלה.
 שאו מרום עיניכם, לאיזה מקום? למקום

הקשת בעולם. שהרי בשעה שנראית
 הקשת, אז הם מתנגלים, ובשעה ההיא
 עת הזמיר הגיע לקצץ את הרשעים מן
 העולם. למה נצלו? משום שהנצנים נראו
 בארץ, ואלמלא שנראו, לא היו נשארים
 בעולם, והעולם לא היה מתקיים.

ומי מקיים את העולם ונורם לאבות
 להתגלות? קול התינוקות שעוסקים

עתיקא דקימא לשאלה. ברא אלה. ומאן איהו. מ"י.
 ההוא דאקרי מקצה השמים לעילא. דכלא קימא
 ברשותיה. ועל דקימא לשאלה ואיהו בארע סתים
 ולא אתגליא, אקרי מ"י, דהא לעילא לית תפן
 שאלה. ותאי קצה השמים אקרי מ"י.

ואית אחרא לתתא ואקרי מ"ה. מה בין האי להאי.
 אלא קדמאה סתימאה דאקרי מ"י קימא
 לשאלה, ביון דשאל בר נש ומפשפש לאסתכלא
 ולמנדע מדרגא לדרגא עד סוף כל דרגין, ביון דמטי
 תפן, מ"ה. מה ידעת, מה אסתכלתא, מה פשפשתא,
 הא כלא סתים בדקדמיתא.

ועל רזא דנא כתיב, (איכה ב) מה אעידך מה אדמה
 לך. בד אתחריב פי מקדשא נפק קלא ואמר

לשון הקודש

ויש אחר למטה שנקרא "מה". מה בין
 זה לזה? אלא הראשון הנסתר שנקרא
 "מ"י עומד לשאלה. ביון ששואל אדם
 ומפשפש להסתכל ולדעת מדרגה
 לדרגה עד סוף כל הדרגות, ביון שפגיע
 לשם - "מה". מה ידעת? מה הסתכלת?
 מה פשפשת? הרי הכל נסתר
 בכראשונה.

ועל הסוד הזה כתוב (איכה ב) מה אעידך

שכל העינים תלויים בו, ומי הוא? פתח
 עינים, ושם תדעו שהסתום העתיק הזה
 שעומד לשאלה ברא אלה. ומי הוא?
 "מ"י, ההוא שנקרא מקצה השמים
 למעלה, שהכל עומד ברשותו. ועל
 שהוא עומד לשאלה והוא בדרך נסתר
 ולא גלוי נקרא "מ"י, שהרי למעלה אין
 שם שאלה. וקצה השמים הזה נקרא
 "מ"י."

מָה אֶעֱיֶדְךָ (נ"א וּמָה אֶדְרָמָה לָךְ, בְּהֵוֹא מִ"ה אֶעֱיֶדְךָ) בְּכָל יוֹמָא
 וַיּוֹמָא, [וְהָא] אֶסְהִידֵת בְּךָ מִיּוֹמִין קַדְמָאִין דְּכַתְיִב, (דברים
 ל) הַעֲדֹתִי בָכֶם הַיּוֹם אֶת הַשָּׁמַיִם וְאֶת הָאָרֶץ. וּמָה
 אֶדְרָמָה לָךְ בְּהֵוֹא גִּוְנָא מִמַּשׁ עֲטָרִית לָךְ בְּעֲטָרִין
 קַדִּישִׁין עֲבָדִית לָךְ שְׁלֹטְנֹו עַל עֲלָמָא דְּכַתְיִב, (איכה ב)
 הַזֹּאת" הָעִיר" שִׁיאֲמָרוּ" בְּלִילַת" יִפִּי" וְגו' קַרְיָנָא לָךְ
 (תהלים קכ"ב) יְרוּשָׁלַיִם הַבְּנוּיָה בְּעִיר שְׁחָבְרָה לָהּ.

מָה אֶשְׁוֶה לָךְ. (איכה ב) בְּגִוְנָא דְאַנְתָּ יִתְבָּה, הָכִי הוּא
 בְּכִיכּוּל לְעִילָא. בְּגִוְנָא דְלֹא עָאֲלִין הַשְׁתָּא בְּךָ
 עָמָא קַדִּישָׁא בְּסַדְרִין קַדִּישִׁין, הָכִי אֹמִינָא לָךְ דְּלֹא
 אִיעוּל אָנָּא לְעִילָא עַד דִּיעֲלוּן בְּךָ אֶכְלוּסְךָ לְתַתָּא.
 וְדָא אִיהוּ נְחֻמָּה דִּילָךְ הוּאִיל דְּדַרְגָּא דָּא אֶשְׁוֶה לָךְ
 בְּכָלֵא. וְהַשְׁתָּא דְאַנְתָּ הָכָּא גְדוּל פִּיִּם שְׂבָרְךָ. וְאִי
 תִּימָא דְלִית לָךְ קַיִמָּא וְאַסּוּתָּא, מִ"י יִרְפָּא לָךְ, וְנָדְאִי

לשון הקודש

בְּלִילַת" יִפִּי" וְגו'. קַרְאֲתִי לָךְ (תהלים קכב)
 יְרוּשָׁלַיִם הַבְּנוּיָה בְּעִיר שְׁחָבְרָה לָהּ.

(איכה ב) מָה אֶשְׁוֶה לָךְ – כְּמוֹ שְׂאֵת יוֹשְׁבֵי
 כָּהֵן, כָּהֵן הוּא בְּכִיכּוּל לְמַעְלָה. כְּמוֹ שְׂלֹא
 נְכַנְסִים בְּךָ עֲבָשׁוּ הָעַם הַקְדוּשׁ בְּסַדְרִים
 קְדוּשִׁים, בְּךָ נִשְׁבַּעְתִּי לָךְ שְׂאִינִי נְכַנְסִי
 לְמַעְלָה עַד שִׁיכְנָסוּ בְּךָ אוֹכְלוּסִיךָ לְמַטָּה.
 וְזוֹהִי נְחֻמָּתְךָ, הוּאִיל שְׁהַדְרָגָה הַזֹּאת אֶשְׁוֶה
 לָךְ בְּכָל. וְעֲבָשׁוּ שְׂאֵת כָּאֵן, גְדוּל פִּיִּם

מָה אֶדְרָמָה לָךְ. כְּשֶׁנְּחָרַב בֵּית הַמִּקְדָּשׁ,
 יָצָא קוֹל וְאָמַר, מָה אֶעֱיֶדְךָ וְנ"א (וְהָא) מָה
 אֶדְרָמָה לָךְ, בְּאוֹתוֹ מִ"ה אֶעֱיֶדְךָ בְּכָל יוֹם
 וַיּוֹם, (וְהָרִין) הַעֲדֹתִי בְּךָ מִיָּמִים רִאשׁוֹנִים,
 שְׂכַתּוֹב (דברים ל) הַעֲדֹתִי בָכֶם הַיּוֹם אֶת
 הַשָּׁמַיִם וְאֶת הָאָרֶץ. וּמָה אֶדְרָמָה לָךְ,
 בְּאוֹתוֹ גִּוְנִין מִמַּשׁ עֲטָרִית אוֹתְךָ בְּעֲטָרוֹת
 קְדוּשׁוֹת, עֲשִׂיתִי לָךְ שְׁלֹטוֹן עַל הָעוֹלָם,
 שְׂכַתּוֹב (איכה ב) הַזֹּאת" הָעִיר" שִׁיאֲמָרוּ"

התוא דרנא סתימא עלאה דכלא קיימא ביה ירפא
 לך ויוקים לך.

מ"י קצה השמים לעילא, מ"ה ועד קצה השמים
 לתתא (קצה השמים לתתא). ודא ירית יעקב דאיהו
 מבריח מן הקצה אל הקצה, מן הקצה קדמא
 דאיהו מ"י, אל הקצה בתרא דאיהו מ"ה, בגין
 דקאים באמצעיתא. ועל דא מי ברא אלה.

אמר רבי שמעון, אלעזר בני פסוק מילך ויתגלי
 סתימא דרזא עלאה דבני עלמא לא ידעין.
 שתיק רבי אלעזר. בכה רבי שמעון וקאים רנעא (נ"א
 שעתא) חדא.

אמר רבי שמעון, אלעזר מאי אלה. אי תימא
 כנביא ומזלי, הא אתחזאן תמן תריר. ובמ"ה

לשון הקודש

באמצע. ועל זה מי ברא אלה.
 אמר רבי שמעון, אלעזר ובניו, פסק
 דבריד ויתגלה הסתר של הסוד העליון
 שאין בני אדם יודעים. שתיק רבי אלעזר.
 בכה רבי שמעון ועמד רנע ונ"א שעה
 אחד.

אמר רבי שמעון, אלעזר, מה זה "אלה"?
 אם תאמר כוכבים ומזלות - הרי הם
 תמיד נראים שם, ובמ"ה נבראו כמו

שברך. ואם תאמר שאין לך קיום
 ורפואה - מ"י ירפא לך. ודאי שאותה
 הדרגה הנסתרת העליונה שהכל עומד
 בה, תרפא לך ותקים אותך.

מ"י - קצה השמים למעלה, מ"ה - ועד
 קצה השמים למטה וקצה השמים למטה. וזה
 ירש יעקב, שהוא מבריח מן הקצה אל
 הקצה. מהקצה הראשון שהוא מ"י, אל
 הקצה האחרון שהוא מ"ה, משום שעומד